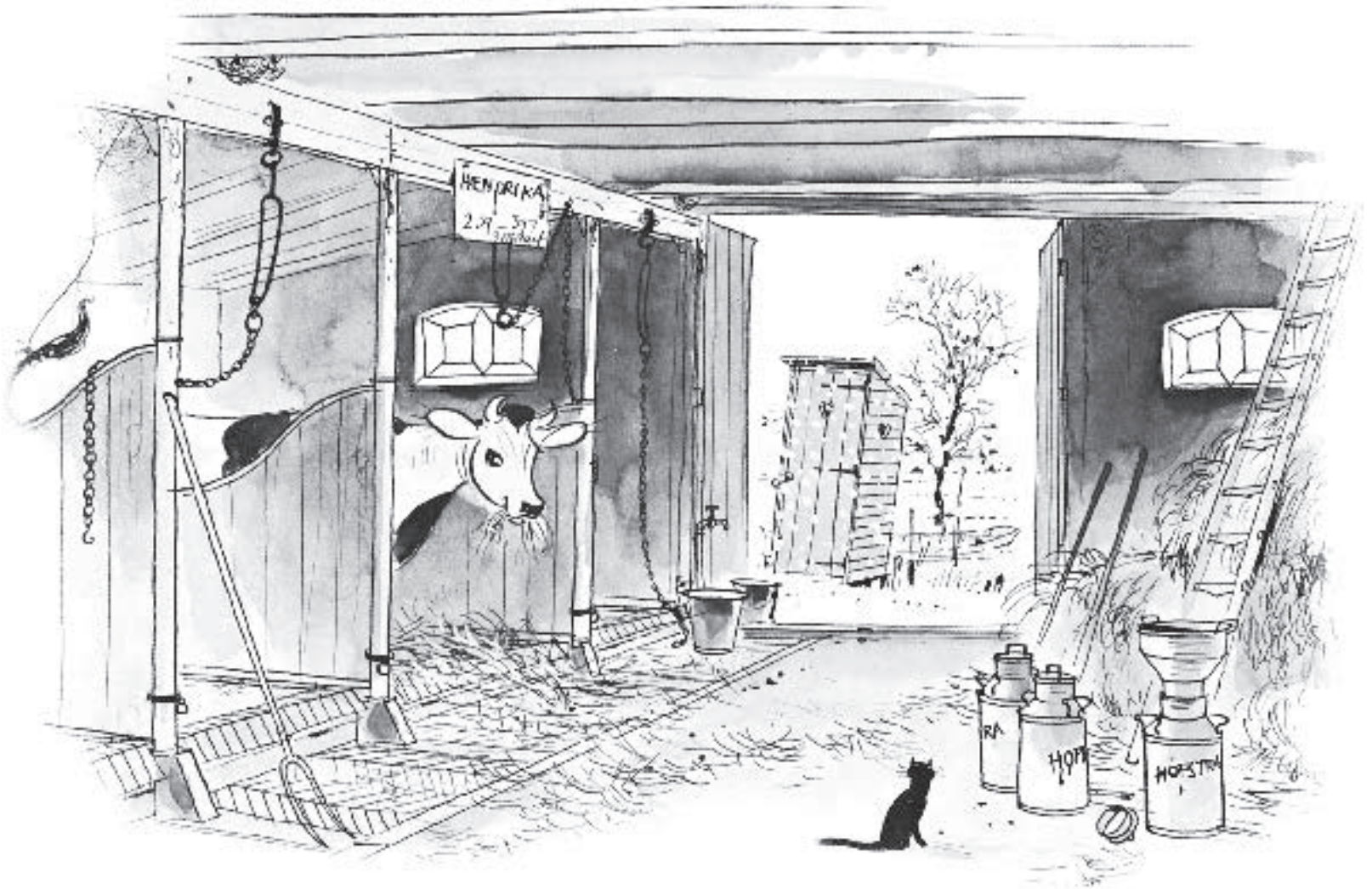

Hendrika was een koe die niet gelukkig was. Ze woonde op een boerderij.
De hele zomer door at ze gras.
De hele winter lang at ze hooi.
De hele winter en zomer deed ze niets anders dan eten.

En al haar melk was voor boer Hofstra. Boer Hofstra vond haar een beste koe, omdat ze zulke fijne romige melk gaf.

„Eet maar, Hendrika," zei hij vaak. „Hoe meer je eet, hoe meer romige melk ik van je krijg." Hendrika hield veel van boer Hofstra en daarom at ze nog meer om hem plezier te doen. Maar ze voelde zich toch ongelukkig.

Langs de wei liep een weg. Elke dag kwam Pieter, het paard, met een kar om Hendrika's melk naar de stad te rijden. Pieter vertelde Hendrika van alles over de stad. „De straten zijn van hobbelkeien gemaakt en de huizen staan vlak naast elkaar. Alle mensen rijden er op fietsen," zei hij.

Hendrika wilde al die wonderlijke dingen wel eens zien waar Pieter over vertelde. Ze had er genoeg van om altijd naar boer Hofstra's huis te kijken en naar de schuur en de molen. De molen had vier wieken, die steeds maar ronddraaiden in de wind. Hendrika werd er duizelig van.